

מסורת הש"ס

א) [שבת קטז:ז, ט] רש"י מ"ו, א) [לעיל ז: לה:ז, ד) [ז"ל מעיל], ט) [גז' הערך אהרן], ו) שבת מג. [כל הסוגיא ע"ש כמה שנויים], ו) [שבת קנד: וש"נ], ח) לעיל לה: שבת מג., ט) שבת מג., י) שם, יז) שבת עה. קק. קי"א: קק. קכ: קלג. קמג. סוכה לג: כתובות ו. בכורות כה, ט) [ז"ל ודברך], טז) שייך לע"כ,

 לעזי רש"י
 אגוד"ש [אגודי"ש]. חד.

מוסף רש"י

פורסין מחצלת על גבי אבנים. מפני הגשמים שלא ימחו או לא יקבלו סיד מאחר ששרוית בנים (שבת מג.), מקורידלות. ראשון חד ורלויות לקיעת דהוי דבר היטל (שם). דחוי למזגא עלייהו. להשען, שכל הסגתן כך היתה, ישב קצת וישען קצת על שמאלו (שם). מורה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות. כחומר אחרך ראש כהמה וז בשבת ואיני רואה כהמה דכין דאי אפשר שלא תמות ממסין חשיב ליה, ופי אמרין דבר שאין מתסין מותר, כגון היכי דאפשר ליה בלא חסור, כגון גורר אדם מטה כסא וספסל וכלכד שלא יתכוין לעשות חרין, ואע"ג דאיכא ליהושע דילמא עבד חרין, כיון דלא מתכוין להכי דאפשר לגרירה בלא חרין כי עבד נמי חרין דהוי מלאכה גמורה לא מיתחיב, אבל היכי דודאי עבד מודה (סוכה לג:),

הסס סנן כו'. כלומר ועוד שאלה אחרת: שלא יגמור אם האולר.

אם לא היו שם אלא ארבע או חמש קופות שהתירו לו במקום שיש יותר כאן לא התירו לפנותו כולן ולגלות את הרקפה דלמא היו זה גומא ומשוה לה: **והא סנן**. כלומר ועוד יש לשאול: **באוסו הגג**.

שהארוכה בגג שהפירות בו: אין **מטלטלין**. בפירות שבגג שבה להשילן מפני הגשמים קא מיירי ואפילו בגגותיהן של שני בתים ששין שאין זה גבוה מזה שיהא שם טורח עלייה וירידה: **בחלונות**. כגון אם מוקף מחיפה ואין בו ארוכה אבל יש חלון במחיצה לחצר או לבית לא ישלשלם בשקין דרך החלון בחבל מפני שיש טורח להעלות מן הגג לחלון ומשם לארץ: **סולמות**. כל מדרגה קרי סולם ואף הכבשים שלנו: ואפילו **אורירא** **דלגני**. לבנים הסדורים ומוקצים לבנין וגשמים נוטפים ומתירא שלא ינמוחו מותר לטלטל כלים לזרכן ולכסותן ולא אמרינן הואיל והן עממן אין נטלין אף הכלי לא ינטל לזרכן: **ור' יצחק אמר**.

דוקא פירות הראוין לטלטול הוא דשרו בזנן לטלטל כלים לזרכן אבל מידי דלאו בר טלטול אין כלי ניטל לזרכו: **אלא לדבר הניטל**. לזורך דבר הניטל: **ואיידי דסנא רישא**. פירות הראוין דעל כרחך דחזוי לטלטול אנטריך למנקט שהרי מטלטל הן עצמן ומשילין נקט נמי לענין כסוי פירות הראוין ומיהו סיפא לאו דוקא והוא הדין ללגני: **סנן וכן כדי יין**. מכדי צנני לא איירי לעיל וכיון דתנן הכא וצא לאשמועינן דברים אחרים לבד פירות היה לו להשמיענו לבנים וכ"ש אלו: הכי גרסינן **הא במאי עסקין דטעינלא**. כלומר לא צא להשמיעך כי אם כיוצא בלגנים ודכדכך דהך כדי יין דקא מוסיף ותני דטעינלא עסקינן שאסורים בטלטול לאשמועינן דרשא פירות הראוין דומיא דמשילין והדר נקט להך לאשמועינן אף שאין ראוין: **הפסד מועט**. גשמים הנוטפין על יין הפסד מועט הוא עד שתחשך ויסלקם אבל הפירות מריקיבין: **נותנין כלי חספס דולף**. הרי שהכלי ניטל לקבל בו מוקצה כי האי דלא חזי למידי: **בדלף הראוי**. שהן ללוין וראוין לבהמה: **על גבי אבנים**. שגובזין לבנין וכשהן מתחלחלין נריך לחזור ולגבן שאינן מקבלות את הטייט

יפה והבנין שוהה ליבש: **מקורזלות**. אגוד"ש: **לצים הכסא**. לקנח: **שסי חלום**. של צפיחת מניחין בכורות כשרדיין אותה ומהן פרנסה לדבורים כל ימות הגשמים אותן שתי חלות מותר לכסות. כל דבש הכוורת עשוי עליות עליות של חלות: **מוקזום נינהו**. לדבורים: **דחשב עלייהו**. לאדם: **אדסני וכלכד** שלא יסכוין לצוד. משמע דלא ימנא לחלק את דבריו ולאסור עד שלג מאיסור טלטול לאיסור צידה: **לפלוג ולתני** בדידה. באיסור טלטול גופיה יכול לחלק את דבריו ולמנא דז איסור לדבר דלא חשב עלייהו לא יטלטל המחללת לזרכס: **הכי קאמר אף על פי שחשב עליהם כו'**. אף שחשב צא ללמדך שיש דז איסור במתכוין לצוד ואף על גז דעיקר להללה מפני הגשמים מכיוון: **במאי אוקימתא כרבי יהודה**. כלומר מדהוה לך לתרוצי ארישא הא מני ר' שמעון דלית ליה מוקצה ומהדרת אשגויי דחיקי למימר משום שמי החלות כרבי יהודה בעית לאוקמא משום דרבי יצחק דמותצנין ליה הך מיוצתא אית ליה מוקצה כר' יהודה: **וכלכד** **שלא יסכוין לצוד**. ואף על פי שהוא דין: **דאין ציפ כוי**. חלונות יש דפנותיה ואף על פי שמכסה את פיה אינן נאדיין אם לא יכסה גם את החלונות ולא תימא וכלכד שלא יתכוין אלא בלכד שלא יעשנה מנודה שלא יסמום החלונות: **מ' פשיטא**. כיון דאית ליה לרבי יהודה דבר שאין מתכוין אסור למה ליה למיתני וכלכד שלא יעשה מנודה דהא צידה אכז מלאכה היא:

משילין פרק חמישי ביצה

לו.

ברמיבלא. וא"ת והא אמרי' לעיל בסקף המציא (דף לד:) דטביל מוכן הוא שאם עבר ומקנו מתוקן וצפרק כירה (שבת מג.) גמי לא חשבי ליה מטביל כלי מהיכנו כיוון דחזו א"כ אכתי תקשי לן דטביל אין אורירא דלגני לא וי"ל דעולא יאמר לך דמ"מ חשיב ליה כדבר שאינו ניטל כיון דבשבת מיהא לא חזי כל כמה דלא תקנו דאסור לפנותו בשבת כדתנן בפרק מפנין (שם קסז:) אבל לא את הטביל: **במאי** **אוקימתא**. פרש"י דלא אשכחנא דמוקי לה כרבי יהודה בהדיא אלא מדדחיק נפשיה כי פריך והא מוקזאות נינהו ולא קאמר רבי שמעון היא אלמא משמע ליה דאיתא כרבי יהודה:

אלא

מגג לגג לא ותניא גמי הכי י־אין מטלטלין מגג לגג אפי' כשגגותיהן שוין התם מאי א״ (כל שכן שבת דחמירא או דלמא) הכא הוא דאסור משום יום טוב דקיל ואתי לזלוולי ביה אבל א״ בשבת דחמירא ולא אתי לזלוולי בה שפיר דמי או דלמא מה הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן הכא א״ (תנן) גלא ישלשלם בחבל בחלונות ולא יורידם דרך סולמות התם מאי הכא ביום טוב הוא דאסור דליכא בטול בית המדרש אבל שבת דאיכא בטול בית המדרש שפיר דמי או דלמא הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן תיקוי: ומכסין את הפירות: אמר עולא ד־אפילו א״ אורירא דלכני ר' יצחק אמר פירות הראוין ואזדא ר' יצחק לטעמיה א״ דאמר ר' יצחק אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת תנן מכסין את הפירות בכלים פירות אין אורירא דלכני לא הוא הדין דאפי' אורירא דלכני ואיידי דתנא רישא משילין פירות תנא סיפא גמי מכסין את הפירות תנן וכן כדי יין וכן כדי שמן הכא במאי עסקינן במיבלא הכי גמי מסתברא דאי סלקא דעתך כדי יין וכדי שמן דהתיירא הא תנא ליה רישא פירות כדי יין וכדי שמן אצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא ״להפסד מרובה חששו להפסד מועט לא חששו קמ״ל תנן א״ נותנין כלי תחת הדלף בשבת ״בדלף הראוי תא שמע א״ פורסין מחצלת על גבי לבנים בשבת דאייתור מבינא דחזי למזגא עלייהו תא שמע א״ פורסין מחצלת על גבי אבנים בשבת באבנים מקורזלות דחזיין לבית הכסא תא שמע יפורסין מחצלת על גבי כורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים יובלבד שלא יתכוין לצוד התם גמי דאיכא דבש אמר ליה רב עוקבא ממישן לרב אשי התינח בימות החמה דאיכא דבש בימות הגשמים מאי איכא למימר לא נצרכא אלא לאותן שתי חלות אותן שתי חלות מוקצות הן הכא במאי עסקינן שחשב עליהם אבל לא חשב עליהם מאי אסור ארתני ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני בדידה במה דברים אמורים שחשב עליהן אבל לא חשב עליהם אסור הכי קאמר אע״פ שחשב עליהן ובלבד שלא יתכוין לצוד במאי אוקימתא כרבי יהודה דאית ליה מוקצה אימא סיפא ובלבד שלא יתכוין לצוד אתאן לרבי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר ותסברא דרבי שמעון והא אביי ורבא דאמרי תרווייהו א״ מנודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות לעולם כולה רבי יהודה היא והכא במאי עסקינן דאית ביה כוי ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד אלא

של צפיחת מניחין בכורות כשרדיין אותה ומהן פרנסה לדבורים כל ימות הגשמים אותן שתי חלות מותר לכסות. כל דבש הכוורת עשוי עליות עליות של חלות: **מוקזום נינהו**. לדבורים: **דחשב עלייהו**. לאדם: **אדסני וכלכד** שלא יסכוין לצוד. משמע דלא ימנא לחלק את דבריו ולאסור עד שלג מאיסור טלטול לאיסור צידה: **לפלוג ולתני** בדידה. באיסור טלטול גופיה יכול לחלק את דבריו ולמנא דז איסור לדבר דלא חשב עלייהו לא יטלטל המחללת לזרכס: **הכי קאמר אף על פי שחשב עליהם כו'**. אף שחשב צא ללמדך שיש דז איסור במתכוין לצוד ואף על גז דעיקר להללה מפני הגשמים מכיוון: **במאי אוקימתא כרבי יהודה**. כלומר מדהוה לך לתרוצי ארישא הא מני ר' שמעון דלית ליה מוקצה ומהדרת אשגויי דחיקי למימר משום שמי החלות כרבי יהודה בעית לאוקמא משום דרבי יצחק דמותצנין ליה הך מיוצתא אית ליה מוקצה כר' יהודה: **וכלכד** **שלא יסכוין לצוד**. ואף על פי שהוא דין: **דאין ציפ כוי**. חלונות יש דפנותיה ואף על פי שמכסה את פיה אינן נאדיין אם לא יכסה גם את החלונות ולא תימא וכלכד שלא יתכוין אלא בלכד שלא יעשנה מנודה שלא יסמום החלונות: **מ' פשיטא**. כיון דאית ליה לרבי יהודה דבר שאין מתכוין אסור למה ליה למיתני וכלכד שלא יעשה מנודה דהא צידה אכז מלאכה היא:

מהו

יא א מיי פכ"א מהל' שבת הלכה ז ופכ"ו הלכה טו טו טו ט"ע א"ח סימן שלג סעיף א':

יב ב ג מיי פ"ה מהל' יו"ט הלכה ה טו ט"ע א"ח סימן תקכ"א סעיף א':
יג ד מיי פכ"ה מהל' שבת הלכה כג כה טו ט"ע א"ח שם סעיף ז וסימן שלג סעיף ז:
יד ה ו מיי פכ"ה מהלכות שבת הלכה כד כה טו ט"ע א"ח ס"י שלג סעיף ח וסימן תקכ"א סעיף ג:
טו ז ח מיי פכ"ה שם הלכה כה טו ט"ע א"ח סימן שצ"ו סעיף ד:
טז מיי פ"א שם הלכה ו טו ט"ע א"ח סימן שלג סעיף א':

רבינו חננאל

הכא אמר רב חנמן לא שנו אלא באותו הגג אבל מגג לגג אפילו גגותיהן שוין לא, ותניא גמי הכי. ותוב הכא תניא לא ישלשלם בחבל בחלונות ולא יורידם דרך סולמות, התם משום ביטול בית המדרש מאי, שרי או אסיר, ולא איפשיט. מכסין פירות בכלים מפני הדלף, ר' יצחק אמר פירות ממש, שאין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת. עולא אמר אפילו אורירא דלכני. תנן וכן כדי יין וכדי שמן. כלומר פירות אין לבנים לא. ופרקינן אלו הכרות טבל הן שהן חשובין כלבנים שאינן ראויין לאכול מהן היום. ועוד אקשינן לר' יצחק נותנין כלי תחת הדלף, תנא אינן פירות, ופירק בדלף הראוי להשתמש בהן. וכן פורסין מחצלת ע"ג כורות דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים כוי. ופירק כורות גמי בראיכא דבש בגווה שהן פירות. ובלבד שלא יתכוין לצוד. כלומר כשפורש מחצלת על הכורות, יורוחה למחצלת מעט מחוץ לנקב שנכנסין ויוצאין בו הדבורים, כי אם ישלשל המחצלת בדפני הכורות במקום הנקב, אין הדבורים יכולין לצאת ותמצא כצודה בשבת או ביו"ט, ואצ"פ שאין במיני דבורים ניצוד.